14/12/2019

“Η μαρτυρία για τον Χριστό είναι πάντοτε συνδυασμένη με το μαρτύριο”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Χίου, Ψαρών και Οινουσσών

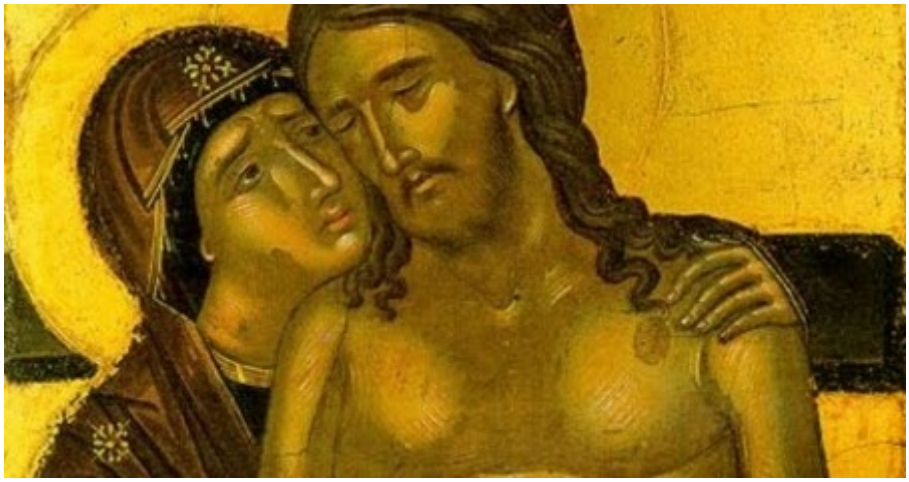

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΙΟΥ – ΤΟ ΘΕΙΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ 15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2019, όπου, όπως αναφέρεται χαρακτηριστικά: “Η μαρτυρία για τον Χριστό είναι πάντοτε συνδυασμένη με το μαρτύριο”.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ:

«Μὴ οὖν ἐπαισχυνθῇς τὸ μαρτύριον τοῦ Κυρίου ἡμῶν..., ἀλλὰ συγκακοπάθησον τῷ εὐαγγελίῳ κατὰ δύναμιν Θεοῦ»(Β.Τιμ. α΄ 8).

Τό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα τῆς σημερινῆς Κυριακῆς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εἶναι ἀφιερωμένο στό σεπτό πρόσωπο τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἐλευθερίου, τοῦ ὁποίου τήν ἱερά μνήμη ἐπιτελεῖ σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας.

Ὁ Χριστός ζήτησε ἀπό τούς μαθητές Του νά γίνουν μάρτυρές Του «ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς». Νά δίδουν τή μαρτυρία τοῦ Χριστοῦ μέσα στόν κόσμο. Τό ἴδιο ζητᾶ τώρα καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀπό τό μαθητή καί πνευματικό του παιδί, τόν Ἀπόστολο Τιμόθεο, τό ἴδιο ζητᾶ ὁ Χριστός καί ἀπό τόν κάθε ἄνθρωπο πού πιστεύει σ’Αὐτόν. «Ὅποιος μέ ὁμολογήσει μπροστά στούς ἀνθρώπους, θά τόν ὁμολογήσω καί ἐγώ μπροστά στόν οὐράνιο πατέρα μου».

Ποιός ὅμως εἶναι ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖον ὁ πιστός δίδει τήν μαρτυρία τοῦ Χριστοῦ μέσα στόν κόσμο; Κατά πρῶτον καί κύριο λόγο ἡ μαρτυρία δίδεται μέ τή ζωή τοῦ πιστοῦ, μέ τήν ἁγία ζωή μας. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ὅμως δέν ζεῖ σύμφωνα μέ τήν πίστη του, ποιό κῦρος μπορεῖ νά ἔχει μιά τέτοια πίστη καί σέ ποιό βαθμό μπορεῖ νά

ἐπηρεάσει;

Ἐκτός ἀπό τήν ἁγία ζωή, ἡ μαρτυρία τοῦ Χριστοῦ δίνεται καί μέ τόν λόγο γιά τό Χριστό. Αὐτό βέβαια πού ἔχει σημασία εἶναι ὁ λόγος νά εἶναι «ἔνσαρκος λόγος». Λόγος, δηλαδή, ὄχι τῶν χειλέων, ἀλλά τῆς καρδιᾶς.

Ὑπάρχει ὅμως μιά βασική προϋπόθεση, χωρίς τήν ὁποία δέν μπορεῖ νά ὑπάρξει ἀληθινή μαρτυρία Χριστοῦ. Ἡ προϋπόθεση αὐτή εἶναι ἡ ἐμπειρία. Δέν μπορεῖ νά δώσει τή μαρτυρία τοῦ Χριστοῦ αὐτός πού δέν ἔχει τήν ἐμπειρία τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ στήν ζωή του. Γνώση τοῦ Θεοῦ δέν ἐννοοῦμε μιά ἐξωτερική πληροφόρηση γιά τόν Χριστό, ἀλλά τή ζωντανή σχέση μαζί του μέσῳ τῶν ἁγίων Μυστηρίων. Ἡ πραγματική ἐμπειρία τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι ἕνας νοσηρός συναισθηματισμός. Ἀποκτᾶται μέ τήν παραμονή τοῦ πιστοῦ στήν Ἐκκλησία καί τόν ἀγώνα τόν πνευματικό γιά τήν κάθαρση τῆς ψυχῆς ἀπό τά πάθη. Ὅταν ἡ ἐμπειρία τοῦ Χριστοῦ λείπει ἀπό τήν ζωή μας, ὅταν, ἐπίσης, ἀπουσιάζει καί ἡ μετάνοια, τότε, ἀντί γιά τή μαρτυρία τοῦ Χριστοῦ, βλέπουμε νά χρησιμοποιεῖται ἡ πίστη σάν ἰδεολογία. Ὁ Χριστός δέν χρειάζεται ὑπερασπιστές, χρειάζεται μάρτυρες.

Ἡ μαρτυρία γιά τόν Χριστό εἶναι πάντοτε συνδυασμένη μέ τό μαρτύριο. Τό μαρτύριο τῆς συνειδήσεως καί τό μαρτύριο τοῦ αἵματος, ὅταν ὁ Θεός τό ἐπιτρέψει.

Μαρτύριο τῆς συνειδήσεως εἶναι ὁ σταυρός τόν ὁποῖον καλεῖται ὁ κάθε πιστός νά σηκώσει γιά νά ἀκολουθήσει τόν Χριστό. Τό μαρτύριο τῆς συνειδήσεως εἶναι ἡ ἐκκοπή τοῦ ἰδίου θελήματος, ἡ νέκρωση τοῦ «ἐγώ», ἡ ἐκρίζωση τῶν παθῶν, ἡ ὑπακοή στόν πνευματικό πατέρα, ἡ ἀποδοχή ὅλου τοῦ κόπου «μέχρις οὗ μορφωθῇ Χριστός» ἐν ἡμῖν. Εἶναι ἀκόμη ἡ ἀποδοχή τῆς θλίψεως καί τῆς περιφρονήσεως ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων γιά τήν πίστη μας.Κάποτε τό μαρτύριο τῆς συνειδήσεως ἐπισφραγίζεται μέ τό μαρτύριο τοῦ αἵματος, ὅπως συνέβη μέ τόν σήμερον ἑορταζόμενο Ἅγιο Ἐλευθέριο.

Στό τροπάριό του ὁ ὑμνῳδός τόν προσφωνεῖ «...καθαιρέτα τοῦ Σατάν». Ὁ Ἅγιος Ἐλευθέριος ἱκανώθηκε νά χύσει καί τό αἷμά του γιά τόν Χριστό, γιατί προηγουμένως, παρά τό νεαρό τῆς ἡλικίας του, εἶχε συντρίψει τά «μηχανήματα» τοῦ διαβόλου.

Οἱ μάρτυρες τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τό καύχημα καί ἡ δόξα της. Εἶναι αὐτοί πού μέ τόν πιό συγκλονιστικό τρόπο ἔδωσαν τή μαρτυρία τοῦ Χριστοῦ, τή μαρτυρία τῆς δυνάμεως τοῦ Χριστοῦ. Πίσω ὅμως ἀπό τό μαρτύριο τοῦ αἵματός τους καί προϋπόθεσή του, ἦταν τό μαρτύριο τῆς συνειδήσεώς τους. Ἴσως τό μαρτύριο τοῦ αἵματος εἶναι γιά λίγους, τό μαρτύριο τῆς συνειδήσεως ὅμως εἶναι γιά ὅλους καί ἄς παραμένει ἡ βασική προϋπόθεση γιά μιά αὐθεντική μαρτυρία Χριστοῦ στήν

ἐποχή μας. Ἀμήν.